

hvor jeg er fra, var vant til at vurdere Ejendomme og havde været vant dertil i over 30 Aar, og han henviste dem, som fandt Vanskeligheder i saa Henseende, til at gaa i Skole hos mig, og han henviste i samme Forbindelse til Skattekommissionens Beretning Side 9, hvor der efter hans Udtalelser staar det modsatte af, hvad jeg havde sagt. Kommissionen skulde der have udtalt, at disse Vurderinger vare meget vanskelige, at de kunde vare i mange Aar og udskyde Sagen i lang Tid. Men der staar ikke i Kommissionens Beretning, at det er vanskeligt at vurdere, thi det kunde Kommissionens Medlemmer ikke sige, da de alle have den samme Erfaring som jeg, at Folk ere saa vante til at vurdere Ejendomme ved Ansættelse af Formue- og Lejlighedsskat, at det falder dem saare let. Der er ingen Trang til disse Taksationskommissioner for at ordne alt dette, men Betænkningen siger det samme, som jeg gentagne Gange har sagt, nemlig: „Men da Vanskelighederne ved Gennemførelsen (altsaa af en saadan Værdiskat af Grundejendommene) sikkert ville medføre, at Reformen vilde udskydes i længere Tid til Skade for det overbebyrdede Hartkorn og for Kommunerne, og da man gennem en Indtægts- og Formueskat dog ogsaa rammer de stigende Grundværdier, saa samledes, som før nævnt, Opfattelserne om denne Skat“.

Det er det selv samme, som jeg har sagt, at selv om ogsaa en saadan Værdibeskatning, som der her er Tale om, af de forskellige Ejendomme kan indeholde visse Fordele fremfor en Hartkornbeskatning, og selv om man vilde slaa ind paa den Vej, som jeg har sagt der kunde være Tale om, hvis man vilde stryge hele Hartkornsskatten, saa kan man dog ikke køre med to Systemer paa een Gang; det er noget, som hverken er Fugl eller Fisk. Vilde man slaa ind paa en saadan Værdibeskatning i Stedet for Hartkornsskatten, vilde det medtage mange Aar, inden man naaede gennem Vanskelighederne — og de ville blive store — og det overbebyrdede Hartkorn har ikke Tid til at vente saa længe; det overbebyrdede Hartkorn trænger til hurtig Hjælp, og derfor siger den store Befolkning i det hele taget, men i

Særdeleshed den store Befolkning ude paa Landet, til dette høje Ting og til Lovgivningsmagten i det hele taget: Skaf os hurtig Hjælp, skaf os Hjælp saa snart som mulig.

Holch: Da jeg ikke kan faa Lejlighed til at overvære Slutningen af denne Forhandling, har jeg anmodet om at faa Ordet for allerede nu at gøre et Par korte Bemærkninger. Naar den ærede sidste Taler (Madsen-Mygdal) nu atter har erklæret dette Forslag for umuligt, for uigennemførligt, finder jeg dog Anledning til i Modsætning dertil at fremhæve, at § 1 i dette Lovforslag staar for mig som det mest betydningsfulde af det, der overhovedet er fremkommet ved disse Skattelove, naar jeg ser Sagen fra et kommunalt Standpunkt. Hvis vi alle, som her ere til Stede, et Øjeblik ville sætte os tilbage i vor Kommune, kan det ikke undgaas, at det maa tiltale os, og det maa først og fremmest fange vor Interesse, at der her foreligger et Lovforslag, som giver Kommunerne Udsigt til at faa voksende Indtægter i Forhold til de voksende Udgifter. Det er Kernepunktet i dette Forslag. Jeg synes, at naar man ser Sagen fra et kommunalt Standpunkt, er det med den største Beklagelse, man hører, at Forslaget er umuligt, uigennemførligt. Jeg for mit Vedkommende indrømmer de Herrer, at set fra deres Standpunkt kan det med en vis Sandhed siges, at et Forslag som det foreliggende kan sætte en Bom for en Revision af Toldloven, som De ønske. Jeg mener, at det maa man sige, naar man vil være retfærdig og ser Sagen fra deres Standpunkt. Vi andre derimod, som mene, at Staten ikke kan taale Nedsættelser i Toldafgifterne, kunne være vel tilfredse med dette Forslag; men naar man er af den Mening, at man kan naa til Nedsættelse af Forbrugsafgifterne, indrømmer jeg, at man ikke kan afvise denne Indsigelse, men maa tage noget Hensyn til den. Jeg vil derfor udkaste en Tanke til Overvejelse, idet jeg ganske særligt fra et kommunalt Standpunkt maa bede om, at man ikke vedblivende vil kalde denne Tanke om de stigende Indtægter for Kommunerne for umulig og uigennemførlig; thi den har den allerstørste Betydning. Jeg kunde da tænke